

gik af. Først nu i den sidste Tid har den nuværende Regering atter forespurgt om Finansudvalgets Stilling over for en fornyet Henvendelse fra de Forenede Staters Side. — Hvad da nu angaar den Stilling, som burde indtages over for dette Spørgsmaal, hvis det laa for til Afgørelse, var der den Gang, og er der endnu delte Meninger om. Der er utvivlsomt delte Meninger inden for Finansudvalget og Rigsdagen ligesom uden for Rigsdagen. Men paa den anden Side tror jeg, at det vil være rigtigt at sige, at der uden Tvivl vil være mest Stemning for at tiltræde et Forslag om Øernes Afstaaelse, saafremt det kan ske paa saadanne Vilkaar, som i alle Henseender maatte anses for passende. Men der er et Mindretal, som vil være imod Afstaaelsen. De Følelser, som bevæge dem, der ikke vilde give deres Samtykke, kan jeg i og for sig ikke blot forstaa, men jeg vil tilføje for mit rent personlige Vedkommende, at jeg deler dem. Det forekommer mig, at der er noget, som rent instinktivt sætter sig imod at gøre vor Stat endnu mindre, end den er, at overskære et Baand — det være nok saa spinkelt — som paa et Punkt af Jordkloden knytter os til den større Verden. Man kan kalde dette Sentimentalitet; men jeg tror alligevel, det er en Følelse, som vilde være bestemmende for den overvejende Del af Befolkningen, hvis det ikke var for de Grunde, som ogsaa for mig synes til sidst at maatte blive de afgørende. Den nøgterne Forstand maa sige, at der er Grænser for de Pengeofre, som vi kunne bringe for at bevare disse Besiddelser. Vi have ikke Raad til i Længden at afse saa store Beløb. Der er fremkaldt en Træthed ved disse fortsatte Tab, som hidtil hverken Regering eller privat Initiativ har kunnet vise os Vej til at raade Bod paa, og som foruden selve Pengeofrene fremkalder en pinlig Følelse af egen Uduelighed, af Mangel paa Evne til at behandle og beherske Forhold af denne Art. — Da nu Sagen var fremme i Fjor — den blev jo almindelig bekendt, endskønt den ikke forhandlede offentlig her paa Rigsdagen — fremkom der en Indsigelse mod Øernes Afstaaelse fra en Række Mænd, som udstedte en offentlig Protest herimod. Blandt Underskriverne af denne Protest var ogsaa den Mand, som nu er den ærede Finansminister. Da han i April Maaned som Finansminister overtog Bestyrelsen af vore vestindiske Øer, maatte man naturligvis gaa ud fra, at det var med et Slags Program, han paatog sig dette Hverv. Man

maatte forudsætte, at det vilde være ham i højeste Grad magtpaaliggende at godtgøre det berettigede i Indsigelsen mod Øernes Afstaaelse, at det maatte blive ham en Hovedopgave at bevise, at Forholdene kunde bedres, Øerne blomstre op, og Statens Tilskud formindskes eller ophøre. Det synes at maatte have ligget ganske umiddelbart for, at han i det Aar, han nu allerede har været Minister, havde stræbt at kunne fremkomme med Forslag fra Regeringens Side og positive Tilbud fra privat Side, som kunde have bidraget til at give os et lysere Syn paa Øernes fremtidige finansielle og økonomiske Stilling. Derfor stillede vi disse Spørgsmaal til Ministeren under Forhandlingerne i Finansudvalget. Men jeg beklager at maatte sige, at Resultatet har været blot negativt. Saavidt jeg har forstaaet, er der indtil nu ikke fra Ministerens Side i Virkeligheden gjort noget for at søge at tilvejebringe bedre økonomiske Tilstande paa Øerne. Saaledes staar Sagen. Det er alt, hvad der derom er at sige. — Men i Forbindelse dermed har jeg endnu at omtale det andet Spørgsmaal, der findes berørt under samme Nummer i Betænkningen. Det er den Koncession paa en Flydedok i St. Thomæ Havn, som er udstedt i 1897. Under Forhandlingerne i Fjor blev dette fremdraget som en Punkt, hvor der muligvis kunde blive lidt et større eller mindre Tab for Statskassen, idet der ved Øernes Afstaaelse kunde blive Tale om at give Erstatning til de paagældende Koncessionshavere. Jeg har allerede under Forhandlingerne med den ærede Konseilspræsident fremdraget netop dette som et Eksempel paa det overordentlig uheldige i, at Administrationen anser sig for beføjet til paa egen Haand, uden Rigsdagens Medvirkning og Samtykke, at udstede Koncessioner af denne Art. Jeg skal slet ikke udtale mig om Sandsynligheden af, at der virkelig kan blive paabyrdet den danske Statskasse Udredelsen af en Erstatning i Tilfælde af Øernes Afstaaelse; jeg antager, at et slikt Krav, naar det kommer til Stykket, ikke kan gøres gældende. Men blot dette, at en saadan Mulighed er til Stede, er tilstækkeligt til at vise, hvor overordentlig uheldigt det er med den Slags Forhold. Jeg benytter Lejligheden til at gentage, hvad jeg allerede under den tidligere Forhandling har sagt, at Spørgsmaalet om den finansielle Ordning ved Udstedelsen af slige Koncessioner henstaar til yderligere Forhandling med de ærede Ministre inden 3die Behandling, og jeg haaber, man til den